

EM2015/49
5. november 2015
Peter Olsen

Forslag til Inatsisartutbeslutning om, at Naalakkersuisut pålægges at igangsætte en undersøgelse, der skal redegøre for antallet af studerende, der indenfor en periode på op til 10 år ikke vender hjem efter endt uddannelse udenfor Grønland, samt kortlægge de faktorer, der medfører, at de studerende ikke ønsker at vende hjem til Grønland efter endt uddannelse. Undersøgelsen skal munde ud i en handlingsplan vedrørende et modtageapparat, der kan motivere de grønlandske studerende til at vende hjem til Grønland efter endt uddannelse.

(Medlem af Inatsisartut Randi Vestergaard Evaldsen, Demokraterne)

Fra Inuit Ataqatigiit har vi følgende kommentar til Randi Vestergaard Evaldsens forslag.

Først tak til Randi Vestergaard Evaldsen for dette spændende og vigtige forslag.

For det andet; Fra Inuit Ataqatigiit tror vi stadig på vores målsætning om, at alle skal have lige muligheder og lige vilkår; indenfor uddannelse, erhverv, bolig, børneinstitutioner, levevilkår mmm.

Hvis det ikke er nødvendigt ønsker og accepterer vi ikke, at nogle mennesker får særlige rettigheder og muligheder indenfor vores samfundsstruktur. Fra Inuit Ataqatigiit vægter vi at alle, høj som lav får lige rettigheder og muligheder.

I dag er vilkårene tilfredsstillende og acceptable i vores samfund: vi har mange børneinstitutioner, vi har mange lærere, mange arbejdere, tømrere, maskinarbejdere og kontorfolk som tager deres del af arbejdet.

Og disse er kategoriseret som mellemindkomstgruppen. Og disse udgør også den største del af den fastboende befolkning. Fra Inuit Ataqatigiit's side vil vi til stadighed arbejde for, at denne mellemindkomstgruppe og alle andre får lige muligheder.

Men hvis vi kigger på den højtuddannede gruppe ser vi et helt andet billede.

Kort sagt er de fleste af de højeste stillinger besat af folk udefra. Dette er hverken nogen hemmelighed eller et gæt, men en realitet som man har debatteret i mange år.

Det kan ikke være på sin plads.

Der bør være flere hjemmehørende blandt direktørerne ude i departementerne. Der er alt for få hjemmehørende i de ledende stillinger. Hvorfor forholder det sig sådan? Hvad skyldes dette? Det er ikke godt, og der bør rettes op på dette.

Lige fra 1979 har vi råbt op omkring, at man skal tage en uddannelse. Siden 1979 har vi råbt op om, at vi mangler de uddannede og tilskyndet dem til at tage en uddannelse så de kan overtage ansvaret og styret.

Og hvor langt er vi nået i dag? Hvad har vi opnået? Har vi nået nogen ting? Det er et stort spørgsmål.

Vi hører oftere og oftere at vore unge som vi sætter vores lid til, og som tager til Danmark for at tage en uddannelse, ikke vender tilbage efter endt uddannelse. Dette er yderst sørgeligt og uacceptabelt. Er dette rigtigt og realiteten?

Hvis det er tilfældet, er dette ikke sundt for et samfund der gerne vil vokse og opnå selvstændighed, og det er ikke acceptabelt.

Det er ikke alene skadeligt for samfundet, men også meget dyrt.

Hvis vi ikke bare skal poste pengene ud på ingenting og tabe dem, og hvis vi ikke bare skal tabe de uddannede til andre lande må vi handle politisk.

Derfor vil vi gerne vide hvad årsagen er til, at de uddannede ikke vender tilbage hertil, for hvis vi ikke kender og forstår årsagen kan vi jo ikke handle på det. Derfor må vi vide besked om de grundliggende årsager.

Ved omtanke og planlægning kan vi langsomt men sikkert føre samfundet i den rigtige retning.

Vi er enige i Randi Vestergaard Evaldsens forslag til Inatsisartutbeslutning om, at Naalakkersuisut pålægges at igangsætte en undersøgelse, der skal redegøre for de faktorer, der medfører, at de studerende ikke ønsker at vende hjem til Grønland efter endt uddannelse.

Vi må gøre det mere attraktivt at arbejde her i landet, for alle; om de er uddannede eller om de er arbejdere, for alle fastboende må vi gøre det mere attraktivt at arbejde her; vi må skabe gode muligheder i forhold til børneinstitutioner, skoler og fritidsliv.

Med disse ord godkender vi dette forslag i sin nuværende form.